

نوروزگلی

در برخی مناطق
کوهستانی به‌ویژه
آذربایجان بزرگ‌ترین نشانهٔ
بهار، گل نوروز است که در گویش
آذری به آن «نوروز گُلی» می‌گویند و در
زبان فارسی همان زنبق وحشی است.

این گل بعد از رعد و برق و باران و رنگین‌کمان
در کوه‌ها می‌روید. در قدیم، کسی که زودتر از همه نوروز
گُلی را می‌چید و به خانه می‌آورد مزدگانی می‌گرفت.
اهالی خانه با دیدن آن صلوات می‌فرستادند و به آن فرد
خوش‌خبر هدیه می‌دادند.

جای نگه‌داری آن هم در میان صفحات قرآن کریم بود.
استاد محمدحسین شهریار در کتاب «حیدر بابا» از این
نشانهٔ خداوند چنین یاد می‌کند:

بایرام یلی، چارداخلاری بیخاندا
نوروز گلی، قارچیچکلی چیخاندا
آغ بولو تلار کوینکلرین سیخاندا
بیزدن ده بیر یاد ایلپهن، ساغ اولسون

آن هنگام که باد نوروزی، چارتاق‌ها^۱ را بر می‌اندازد
گل نوروزی و گل یخ می‌روید
و ابرهای سفید پیراهن‌های‌شان را می‌چلانند
سلامت باد، هر که از ما یادی کند.

پی‌نوشت

۱. کلبه یا سایه‌بان موقت